

Ur "Karoline / Kalle" av Erlend Sandem

(välj själv om din rollfigur heter Karoline eller Kalle)

Igår var jag bara helt: "WHAT!" Pappa var skitförbannad. Han bara: "VAD TÄNKTE DU PÅ KAROLINE/KALLE?!" Jag bara: "WHAT?". Han tjatade vidare. Massa snack om att jag bara var tretton år. Att jag var alldeles för ung liksom. Jag sa att han inte hade någon anledning att vara förbannad. Då blev han helt: "WHAT?". Skulle han inte bli förbannad liksom? Och jag bara, nej. Han borde ju hellre säga att han var glad att jag berättade, liksom. Kicki sa inget. Och hon har ändå gjort det flera gånger. Pappa då, började tjata om att det här inte hade med Kicki att göra. Jag bara: "WHAT?!" Det är ju precis samma sak liksom. Pappa började tjata om att han inte var pappa till Kicki. Jag skrek att jag önskade att mamma fortfarande levde och att hon säkert hade förstått mig!

PANG!

Det gjorde så jävla ont. Brände till i skinnet liksom. Och så började vi gråta båda två. Pappa hade helt enkelt sopat till mig. Slagit mig. Med handflatan visserligen, men han slog mig. Jag bara... bara sprang.... Sprang upp på mitt rum. Skrek att jag hatade honom, att jag önskade att det var han som var död!!!